

LOUISE MILLAR

Kom je spelen?

1

Callie

Het water is koud. Dat wist ik al van tevoren, ondanks de discobol van de vroege zomerzon die door de wilgen op de donkergroene, fluwelen vijver schijnt. Haastig trek ik mijn voet terug en wrijf over de zachte, koude randjes. Een klein geel blad kleeft aan mijn enkel. Ik weet niet zeker of dit wel een goed idee is.

‘Er ligt daar iets slijmerigs,’ zeg ik.

Suzy pruilt, zoals ze ook doet als ze Henry probeert te overreden om broccoli te eten. ‘Stap er nou in. Het is heerlijk!’ We lachen allebei.

Ze staat op en torent boven me uit met haar een meter vijfenzeventig. Met een snelle beweging trekt ze haar grijze badstofjurk over haar hoofd en schopt ze haar teenslippers uit. In een zwarte bikini blijft ze aan de oever staan en tuurt over het water. Een oudere dame met een blauwe rubberen badmuts over haar stugge haar zwemt naar haar toe met soepele, lange slagen. Suzy glimlacht en wacht tot ze is gepasseerd.

Ik leun naar achteren, steunend op mijn ellebogen. Er zitten zo’n twintig vrouwen op het gras, in kleine groepjes of alleen, lezend of pratend. Twee van hen liggen dicht tegen elkaar aan, lachend, met hun benen verstrengeld. Ik kijk om naar Suzy, die nog altijd staat te wachten tot de oude dame veilig voorbij is. Het duurt even voordat ik beseft dat ik naar haar lichaam staar. Niet dat ik het al niet honderd keer eerder heb gezien, als ze naakt door de kleedkamer van een zwembad loopt, achter de kinderen aan, of in de keuken haar topje uittrekt omdat ze er jus op heeft gemorst. Nee, het vreemde is om haar lichaam te zien zonder kinderen om haar heen. In de twee-

enhalf jaar dat ik Suzy ken, hangt er bijna altijd wel een kind aan haar: drinkend aan een borst, steunend op een heup, of spartelend onder een arm.

Opeens valt het me op hoe jong ze nog is. Verbazend hoe goed haar lichaam zich van drie zwangerschappen heeft hersteld. Ze heeft een volle taille en een platte buik, zonder een spoor van het vlezig buikje dat Rae bij mij heeft nagelaten. Haar stevige borsten, hoog ingeplant, accepteren beleefd de steun van de bikini, maar zonder die echt nodig te hebben. Haar huid is glad en roomblank, haar postuur sterk en atletisch. Ze haalt diep adem, spreidt haar armen met het zelfvertrouwen van een meisje dat haar hele jeugd in de bergmeren van Colorado heeft gezwommen, en duikt in de Hampstead Ladies' Pond. Een eend fladdert geschrokken op.

Ik laat me op mijn rug zakken en probeer me te concentreren op waar we zijn. Een vlieg zoemt rond mijn neus. De omgeving van de vijver ademt rust. Het is een verborgen wereld achter de bomen van Hampstead Heath, waar je vrouwen ziet zwemmen, stretchen en lachen, zonder mannen in de buurt. Misschien heerst er in het hart van een harem wel dezelfde sfeer.

Ja, denk ik. Wat kan er nu mooier zijn dan hier in de vroege zomervonk te zitten, op een rustige vrijdagmiddag, zonder kinderen of werk om je druk over te maken?

Toch voel ik me helemaal niet zo.

De hete zon brandt wat onprettig in mijn gezicht. Om te ontspannen richt ik mijn aandacht op de geluiden om me heen. Vroeger verzamelde ik interessante geluiden – een echo, een zacht gegons, een zuchtje wind dat me beviel – en sloeg die in mijn geheugen op voor het geval ik ze ooit nodig zou hebben. Vandaag hoor ik het lied van een zangvogel, het zachte ruisen van Suzy's slagen, het gekraak van een eekhoorn op een tak.

Maar het helpt niet. Hoe ik mijn benen ook strek, de spanning in mijn billen en dijen wil niet wijken. De gedachten tuimelen door mijn hoofd. Ik moet het Suzy vertellen. Ik kan dit geheim niet langer voor haar verborgen houden. Er is al zo veel wat ik haar niet vertel.

Ik ga weer rechtop zitten en kijk waar ze is. Ze heeft de andere kant van de vijver bereikt en zwemt alweer terug. Ach, wat maakt het ook uit? Ik ben er nu toch. Ik sta op, loop naar het trapje en daal voorzichtig in het troebele water af. Op het bord staat dat er schildpadden en kreeftjes in het water zitten.

‘Goed zo, meid!’ roept Suzy me toe, en ze klapt in haar handen om me aan te moedigen.

Ik rol met mijn ogen als teken dat ik nog niet overtuigd ben. De vijver is koud en gronderig als ik me huiverend laat zakken. Geleidelijk kruipt de ijzige cirkel om mijn lichaam omhoog, totdat alleen mijn hoofd nog boven het water uit steekt.

‘Gewoon zwemmen!’ roept Suzy. Haar heldere Amerikaanse accent galmt over de vijver en de badjuffrouw kijkt onze kant op.

Ik zet mezelf af tegen de kant. Een geoeffend zwemmer ben ik niet. Suzy peddelt naar me toe.

‘Dit is echt heerlijk,’ zegt ze, terwijl ze zich op haar rug draait en omhoogkijkt naar de blauwe hemel en de toppen van de bomen. ‘Volgende week boek ik een dagje voor ons in die sauna waar je het over had in Covent Garden.’

Ik laat mijn benen zakken en krijg water in mijn mond. Sputterend begin ik te trappelen, zonder de bodem te raken.

‘Hé, gaat het wel goed?’ vraagt ze, en ze pakt mijn arm. ‘Laten we naar het midden zwemmen en dan terug.’

Ik haal diep adem, blaas het water uit mijn neus en zwem achter haar aan.

‘Suze,’ zeg ik, ‘ik heb nou geen geld voor dat soort dingen.’

‘Doe niet zo mal, schat, ik betaal het wel,’ antwoordt ze. En ik weet dat ze het meent. Geld is nooit een probleem bij de Howards. Jez’ zaak loopt prima, zelfs in deze onzekere tijden. Voor Suzy heeft geld niet dezelfde emotionele waarde als voor mij. Het spookt niet door haar huis als een kritische moeder die zich bemoeit met al haar beslissingen, haar dromen om zeep helpt en haar niets anders kan beloven dan ‘misschien volgend jaar’.

Als ze zeker weet dat ik me wel red, laat Suzy me weer gaan. Ik

vraag me af welke kant ik zal kiezen. Het is een merkwaardig gevoel om in zo'n natuurvijver te zwemmen, zonder betegelde randen om je op te oriënteren, alleen die glooiende oevers van donkere aarde en glibberige boomwortels. Er is geen rechthoekige structuur om mijn baantjes aan af te meten. Heerlijk is het wel, daar heeft Suzy gelijk in. Maar op dit moment heb ik meer behoefte aan hoeken en rechte lijnen, aan een einde en een begin.

Ik hoor wat geplons en draai me om. De oude dame komt uit het water. Tot mijn stomme verbazing zie ik dat ze een jaar of negentig moet zijn. Zongebruinde, losse lappen vlees hangen als gordijnen om haar sterke oude botten. Ik denk aan mijn eigen oma, die na de dood van mijn grootvader twintig jaar lang in een stoel voor de tv op het einde zat te wachten. Hoe is dat mogelijk? Dat de ene oude dame televisiekijkt en de andere op een zomerdag naar een vijver loopt om tussen de waterlelies en de ijsvogels te zwemmen?

Het totale gebrek aan gêne bij de vrouw over haar lichaam geeft haar een zelfverzekerde houding als ze langs twee jonge vrouwen loopt die druk zitten te roddelen, met hun ogen verborgen achter twee overdreven grote designzonnebrillen, met dunne armen en benen in een egale, doffe bronskleur, alsof ze zo gespoten zijn. Getrouwd met zakentypes uit Hampstead, neem ik aan. Ik besluit dat de vrouw een oude suffragette kunnen zijn, of een beroemde botaniste, die in haar jonge jaren op een ezel door afgelegen streken van Zuid-Amerika heeft gereisd om nieuwe planten te ontdekken. Hoe dan ook, ik voel aan dat ze weinig waardering kan opbrengen voor jonge vrouwen zoals dat stel. Of zoals ik. Waarschijnlijk heeft zij zelf het recht verdiend om haar dagen met zulke geweldige dingen te vullen. Ze weet dat iemand anders voor de onze betaalt.

Dit deugt niet. Dit moet ophouden.

Ik adem diep in door mijn neus, zwem zo snel mogelijk naar het trapje terug en grijp met druipende handen de leuning vast. Als ik me uit het water hijs, voelt mijn lichaam merkwaardig zwaar – de last van mijn eigen schuldgevoel, dat zal het zijn.

Ik moet de woorden vinden om het Suzy te vertellen. Ik hou dit niet langer vol.

Omstreeks Pasen werd duidelijk dat Suzy grote plannen had voor haar en mij. Sinds haar verhuizing naar Londen is ze eigenlijk geen dag zonder kinderen geweest, zei ze me. Zelfs als Jez thuis is, kan hij niet op alle drie tegelijk passen, beweert hij, dus heeft ze altijd minstens één kind onder haar hoede, wat ze ook doet.

Nu Peter en Otto sinds mei naar een particuliere crèche gaan en Henry en Rae bijna klaar zijn met groep 1 van de basisschool, heeft Suzy eindelijk de kans om al die dingen te doen van het lijstje dat ze heeft opgesteld uit *Time Out* en haar gids over Londen. De hele maand juni zijn we bijna elke dag ergens naartoe geweest. Omdat ze weet dat ik geen geld heb, kiezen we vooral dingen die gratis zijn, zoals rolschaatsen in Regent's Park, ondanks het bordje ROLSCHAATSEN VERBODEN. 'Dan zullen ze ons toch eerst te pakken moeten krijgen,' zei Suzy nijdig toen ze het zag. Ze had zo lang moeten wachten om eindelijk met lange, krachtige slagen haar benen te kunnen uitslaan over de vlakke paden van de rozentuin, niet gehinderd door de buggy's en steppen van onze kinderen. Ik hou me graag aan de regels, maar deze keer sloot ik me toch bij haar aan.

Een andere keer aten we onze boterhammen op bij Trafalgar Square, na een bezoek aan de National Gallery om de Botticelli's en Rembrandts te zien. We tuurden door de hekken van Downing Street nummer 10 en bekeken de Big Ben. Suzy heeft me zelfs meegenomen naar de Tower, waar ze erop stond de entree voor ons beiden te betalen. Ik moest wel inwendig lachen toen ik daar in de rij tussen de Duitse toeristen stond om de kroonjuwelen te zien. Dat zijn allemaal geen dingen die ik met vriendinnen in Londen deed voordat ik Rae kreeg, maar ik mag natuurlijk niet vergeten dat Suzy uit Amerika komt en niet uit Lincolnshire, zoals ik. Zij is geïnteresseerd in de bezienswaardigheden, zoals ik het Empire State Building wilde beklimmen toen ik met Tom ooit een kostbaar weekend in New York doorbracht.

En vandaag is het dus de Hampstead Ladies' Pond. 'We zouden hier elke dag moeten komen,' zegt Suzy als we ons weer aankleden. 'Sommige mensen doen dat.'

Bij dat soort opmerkingen voel ik me soms net als in die vijver, vandaag: spartelend met mijn armen, zoekend naar houvast, een vertrouwd punt, maar tevergeefs.

Het is vijf voor halfvier, en het heeft Suzy precies zestien minuten gekost om in haar gele cabrio van Hampstead Heath door Noord-Londen naar Alexandra Park te racen. Met piepende banden stopt ze voor de school, zonder zich iets aan te trekken van het parkeerverbod.

'Ga ze maar halen!' roept ze boven de afgrijselijke Amerikaanse soft-rock uit die ze graag op vol volume door haar auto laat schallen, zich niet eens bewust van de blikken die de andere moeders ons toewerpen.

Ik moet lachen, ondanks mijn gêne, en spring uit de auto. We houden ons aan een vast schema. Ik haal Rae en Henry van school, zij rijdt naar de crèche om Peter en Otto op te halen. Overleg is niet meer nodig. Als dressuurpaarden volgen we onze gezamenlijke routine, met een knikje of een zetje in de juiste richting: de school, de speelplaats, het zwembad.

'Ik neem ze wel mee naar het park,' roep ik nog als ik het portier dichtsla.

'*Coolio*, baby,' roept Suzy vrolijk en ze rijdt weg, met een wuivende hand boven haar hoofd.

Ik draai me om en kijk naar de poort met het honderd jaar oude opschrift in baksteen: MEISJES. Onmiddellijk krom ik mijn schouders. Achter de school verheft zich dramatisch de zware muur van Alexandra Palace, als een vloedgolf die het kleine victoriaanse gebouwtje dreigt te overspoelen. Ik loop haastig de poort door, sla rechtsaf naar de laagste klassen en glimlach wat geforceerd tegen de andere moeders. Iedereen heeft me altijd gezegd dat je je burens in Londen pas echt leert kennen als je kinderen krijgt. Blijkbaar heb-

ben ze dan andere buren dan ik. Een paar moeders knikken terug en buigen zich dan weer over hun agenda's om te regelen wanneer hun kinderen bij elkaar kunnen komen spelen. Ik heb me al zo vaak afgevraagd wat ik fout doe. De reden zal wel zijn dat Tom en ik op het lijstje van ouders op twee verschillende adressen in Londen staan vermeld, anders dan Felicity en Jonathan, Parminder en David of Suzy en Jez. Als die andere moeders mij niet willen accepteren omdat ik een gescheiden, werkloze, alleenstaande moeder ben die in een huurflat woont, zegt Suzy, weigeren zij en Jez hun kinderen te laten spelen in die grote oude villa's aan The Driveway – de enige straat behalve de onze waarvoor altijd een plaatsje wordt vrijgehouden aan deze kleine, exclusieve school. Dat is de prijs die we betalen omdat we onze kinderen naar zo'n 'kakschool' met een wachtlijst sturen, zegt Suzy. Ze vindt het maar een 'verwaand en burgerlijk stelletje' omdat ze mij niet willen kennen. Ik ben veel te goed voor hen.

Ik probeer haar te geloven, maar dat valt niet mee. Ik zou het ook weleens prettig vinden om ergens bij te horen. Als een van die moeders Rae zou uitnodigen om bij haar kind te komen spelen, zou ik misschien wel haar voeten kussen.

De deur van de klas gaat open en Henry en Rae stormen naar buiten, een beetje groezelig en opgefokt. 'Wat heb je te eten?' mompelt Rae tegen mij. Ik geef hun rijstwafels, die ik altijd bij me heb. Ze heeft rode verf in haar fletse haar en haar handen zijn vet en vuil, alsof ze ze de hele dag nog niet gewassen heeft. Zoals gewoonlijk neem ik haar gezicht onderzoekend op. Is ze oververmoeid? Te bleek? Ik til haar op, klem haar te stevig tegen me aan en kus haar wang totdat ze spartelend begint te lachen.

'Alles goed. Henry?' vraag ik. Hij ziet er versuft en een beetje merkwaardig uit, en kijkt langs me heen om te zien of Suzy er is. Als dat zo was, zou hij nu al staan te dreinen als straf dat ze hem alleen gelaten heeft. Ik zet Rae weer neer en omhels Henry, als teken dat ik hem begrijp. Zuchtend leunt hij een beetje tegen me aan. Dan stappen ze de voordeur uit, knagend op hun rijstwafels, als puppy's.

Bij de poort begint Henry te rennen. Dat doet hij elke dag, maar ik ben nog bezig hun warrige tekeningen in mijn tas op te bergen, en ik zie het pas te laat. ‘Henry!’ roep ik hem na, terwijl ik de achtervolging inzet. Ik grijp Rae, die blind achter hem aan rent, en ontwijk een man, een vrouw en twee meisjes op de stoep. De man draait zich om. Het is Matt, een gescheiden vader uit een andere klas, ‘dat lekkere ding met wie Callie de koffer in moet’, zoals hij bij Suzy bekendstaat. En ik heb hem zojuist in zijn oor geschreeuwd.

‘Sorry,’ zeg ik, terwijl ik verontschuldigend mijn hand opsteek. Hij glimlacht koeltjes en strijkt met zijn hand over zijn pas geknipte crewcut. Ik begin te blozen, heel pijnlijk. ‘Stom, stom, stom,’ mompel ik. Alsof hij ooit...

Ik haal Henry pas in bij het speelplaatsje achter de school. ‘Henry,’ zeg ik, ‘je moet niet zo rennen. Dan loopt Rae achter je aan en dat is gevaarlijk voor haar, als ze valt.’

Hij haalt zijn schouders op, mompelt dat het hem spijt en springt op een schommel. Met woeste schokken probeert hij vaart te maken, alsof hij zijn overtollige energie kwijt moet, als ketchup uit een fles. Rae gaat op de andere schommel zitten en speelt met de kleine pop die ze altijd weer ergens weet te verbergen, hoe ik haar ook fouilleer voordat we ’s ochtends naar school vertrekken. Maandag zal ik ook haar mouwen inspecteren. Ze praten niet veel, Henry en Rae, maar zoals hun juf al zegt, lijken ze door een onzichtbare draad met elkaar verbonden. Waar je de een ziet, is de ander nooit ver weg, net als bij mij en Suzy.

Ik vraag me soms af wat Rae daarvan vindt. Of ze zich net zo voelt als ik.

Ik kijk naar Rae, ik denk aan Suzy, en ik durf me niet voor te stellen hoe het voor hen zal zijn als ik er straks niet ben.

Suzy

Dus – hij was terug.

Zodra Suzy om vijf minuten voor vier de deur opende van haar huis in Churchill Road nummer 13, zag ze aan de rondslingerende schoenen midden in de gang dat Jez' bespreking in de stad met Don Berry eerder was afgelopen dan hij had gedacht.

'Oké, kleine monsters,' zei ze tegen Peter en Otto. Ze had de jongens uit de auto naar binnen gedragen en liet hen nu los, nog steeds met de brede grijns op haar gezicht die ze als een soort schijnwerper gebruikte om te voorkomen dat ze uit hun bol gingen, thuisgekomen uit de crèche. Haastig schopte ze de instappers van haar man naar het schoenenrek, dat met zijn rijtjes kleurige sandalen aan een snoepwinkel deed denken. 'Wie wil er wat drinken?' riep ze, terwijl ze Jez' jasje van de trapleuning griste en aan de kapstok hing. De jongens knikten versuft. 'En wie wil er een koekje dat mama zelf gebakken heeft?' gromde ze met een raar laag stemmetje. De jongens knikten weer, met wat meer enthousiasme. '*Coolio*,' riep ze, en ze kietelde hen, op weg naar de keuken.

Peter lachte.

Otto gilde en sloeg haar hand weg. Met zijn bruine ogen keek hij haar waarschuwend aan.

Deze kleine jongen zou vandaag wat extra aandacht nodig hebben, dat was duidelijk.

'Hé, jochie?' zei ze, terwijl ze hem weer op haar arm nam. Maar hij verzette zich, begon boos te jammeren en greep haar haar.

'Nee,' mompelde ze in zijn oor, en ze hield hem stevig vast. Zijn kleine lijfje, met het hoekige gewicht van een peuter, begon zich te

ontspannen en zijn vingertjes lieten haar los. Ze kuste ze teder en snoof de geur op van vermoeid, zout zweet en witte bonen in tomatensaus. ‘Mijn prachtige jongen,’ zei ze. Enkel door hem vast te houden voelde ze een hevig fysiek verlangen naar nog een kind. Een meisje, deze keer. Een meisje dat Nora zou heten, met de sproetjes uit Suzy’s eigen jeugd, en stroblond haar, niet die donkere tekening van Jez’ dominante Engelse upperclass-genen.

Otto veegde met zijn neus langs de voorkant van Suzy’s jurk, markeerde zijn territorium met snot en slaakte een zucht.

‘Het is goed, schat,’ fluisterde ze, terwijl ze haar wang tegen zijn mollige natte wang duwde. ‘Je bent gewoon moe.’

‘Hm.’ Hij knikte. Ze zette hem neer, zuchtend van voldoening over haar geslaagde aanpak, en keek hem na toen hij met dansende ravenzwarte krullen achter Peter aan de keuken in waggelde.

De middagzon viel door de glazen schuifpui aan de achterkant van het huis en gaf haar Italiaanse keuken extra glans. De jongens klommen op de reusachtige sofa. Suzy hield van deze ruimte. Ze kon zich onmogelijk herinneren hoe het er hier had uitgezien toen het nog een verzameling kleine victoriaanse kamertjes was geweest. Ze dacht dat Jez een grapje maakte toen hij haar de prijs van het huis had verteld. Voor dat geld had je in Colorado een kleine ranch. Hij legde echter uit dat de verkoper een bouwvergunning had gekregen om de tussenmuren weg te slaan en de achterkant uit te bouwen, net toen hij en zijn vriendin hadden besloten uit elkaar te gaan. Opeens had Suzy beseft wat ze met het huis konden doen. Een grote woonkamer, vol met speelgoed en de nieuwe vrienden die ze in Londen zouden maken. Ze zag zichzelf al met grote borden dampende pasta uit de keuken komen, terwijl de kinderen vrolijk heen en weer renden en zij samen met Jez een fles wijn opentrok. Jez had gelijk. Het was een geweldige kamer geworden.

Hij was er alleen niet meer zo vaak, de laatste tijd.

Suzy haalde papier en viltstiften uit de la van de keukentafel en legde ze klaar, met koekjes en bekers, terwijl ze de beide jongens op de stoelen hielp en hen nog eens kuste. Ze zette de oven aan, pakte

een blad met gehaktballen die ze al eerder had gemaakt uit de koelkast en draaide zich naar de kraan om haar handen te wassen.

Toen zag ze het.

Hij had het weer gedaan.

Een krant lag uitgespreid op het kwartsblad van het aanrecht, naast een witte beker waarvan de glimmende binnenkant een modderige vloedlijn van koffie vertoonde. Overal lagen kruimels, rond de restanten van een boterham die hij naar binnen had gewerkt zonder een bord en zonder zich af te vragen wie de rommel moest opruimen.

Uitgeschopte schoenen, rondslingerende jasjes, bekers, kruimels. Scheerschuim in de wastafel. Troep in het afvoerputje van het bad. Olijfolie zonder de dop erop. Een huis vol signalen van Jez – symbolisch voor de dingen die hij niet wilde zeggen.

Met een grimmig gezicht vouwde Suzy de krant op om hem in de oudpapiermand te gooien. Zij en de jongens keken op toen er zware voetstappen de trap af kwamen, op weg naar de keuken. Jez vulde de deuropening als een donkere regenwolk.

‘Hé, jochies... was het leuk op de crèche?’ mompelde hij schor. Peter glimlachte verlegen, Otto begon weer te dreinen. Jez wierp zijn vrouw een snelle blik toe en keek toen de keuken door.

‘Ik kan de oplader van de telefoon nergens vinden.’

‘Ik heb hem weer op je bureau gelegd,’ zei ze neutraal, terwijl ze Otto optilde om hem nog eens te omhelzen. Ze kon er niets aan doen.

‘Zal ik deze ook maar afwassen?’ vroeg ze, met een knikje naar zijn vuile beker.

Hij aarzelde even en haalde toen zijn schouders op. ‘Of laat hem staan.’

Ze trok Otto wat dichtert tegen zich aan, als een schild.

‘Alles goed, kleine man?’ zei Jez, en hij streek zijn zoon even door het haar voordat hij weer verdween.

Suzy zette Otto neer en begon een biologische komkommer te snijden. Ze concentreerde zich op de grillige groene richels om de

neiging te onderdrukken achter Jez aan te lopen. Met een schok besefte ze dat Peter haar zwijgend in de gaten hield, met een frons op zijn lieve gezichtje. Van het drietal was Peter de meest gevoelige, degene die op een afstandje bleef wanneer Otto en Henry als eersten hun lievelingsspeelgoed grepen, en die zachtjes Suzy's arm streefde als zijn broertjes elkaar beten en schopten. Ze wierp hem een kushand toe om hem te laten weten dat alles in orde was, en dekte toen de tafel, starend naar de stippen op de blauwe plastic bordjes.

Drie borden voor haar eigen jongens, en eentje voor Rae, voor het geval dat. Hield Rae wel van gehakt? Ja. Worstjes, die wilde ze niet meer...

Hoe kon Jez zoiets zeggen?

Ze zette de kan neer en richtte de afstandsbediening op de breedbeeld-tv aan de muur. Inwendig vloekend dat ze haar eigen regel – op wekdagen geen kindertelevisie – overtrad, zapte ze langs de zenders totdat ze *Postman Pat* had gevonden. De jongens draaiden zich verbaasd naar het scherm.

‘Mama moet even plasje doen,’ zei ze stralend. ‘Ik ben zo terug.’

Met een blik over haar schouder om te zien of ze niet achter haar aan kwamen, sloop ze de trap op, voorbij de eerste verdieping, naar de zolder die Jez tot kantoor had verbouwd. De deur zat dicht.

Ze duwde ertegen.

De deur zwaaide open en ze zag Jez achter zijn computer zitten, voor een wand vol met schema's en projecties die geen enkele betekenis voor haar hadden, behalve als er weer geld op haar rekening verscheen. Ze had allang de moed opgegeven om hem te vragen wat hij nu eigenlijk deed. ‘Ik probeer het alleen te begrijpen, schat, zodat ik je kan helpen als het nodig is.’ Maar dat had geen zin, zei hij. Hij zou het haar wel laten weten als er problemen waren.

Jez droeg nog steeds de grijze broek van zijn Paul Smith-pak en een donkergrijs shirt, van zijn bespreking in de stad. Zelfs op dagen dat hij geen cliënten zag, kleedde hij zich altijd onberispelijk. Hij draaide zich naar haar om. De leren draaistoel piepte onder het gewicht van zijn een meter negentig lange, vijffennegentig kilo zware

gestalte. Jez leek groot en zwaar, in alle omstandigheden. Zelfs tussen de Amerikanen van haar eigen stadje in het Midden-Westen, met hun grote cowboyhanden, die doordeweeks keurig in een pak op kantoor werkten en in de weekends gingen jagen in de bergen, had Jez zich moeiteloos gehandhaafd in de plaatselijke bar, waar hij schouder aan schouder met hen stond en droog reageerde op hun plaagstoten over zijn Engelse accent. Lachend hadden ze hem op de schouder geslagen en hem een bourbon aangeboden.

In die tijd had ze zich nog beschermd gevoeld door zijn kracht en kon ze zich niet voorstellen hoe het moest aanvoelen om er het doelwit van te zijn.

‘Wat is er?’ vroeg hij, terwijl hij haar aankeek met ogen die niets prijsgaven.

Wat er is? Wat denk je zelf? had ze willen antwoorden. Maar de tijd van praten lag al achter hen.

In een opwelling deed ze daarom iets anders.

Ze tastte op haar rug en maakte haar bikinitopje los onder haar jurk.

Jez keek. Het duurde even voordat hij het begreep.

‘O... nee,’ zei hij toen beslist. Hij schudde zijn hoofd en wendde zich weer naar de computer, met een half lachje dat duidelijk maakte hoe belachelijk hij die suggestie vond.

De afwijzing kwam hard aan. Maar het was nu te laat. Ze liep naar hem toe, legde haar hand op zijn schouder en draaide hem met stoel en al naar zich toe.

‘Nee, echt! Niet nu,’ zei hij. De lach was abrupt uit zijn stem verdwenen en de harde spieren in zijn schouder draaiden zich moeiteloos uit haar greep vandaan.

Maar Suzy was maar een half hoofd kleiner dan hij, en voordat Jez haar kon tegenhouden had ze een van haar lange benen over hem heen geslagen en haar borsten tegen zijn gezicht gedrukt om te voorkomen dat hij haar van zich af duwde.

‘Suzy!’ gromde hij. ‘Ik zei stop! Ik heb geen zin. Hou daarmee op.’

Hoe kon ze nu nog stoppen? Vechtend tegen de vernedering pak-

te ze zijn hand en probeerde die onder de hals van haar jurk te trekken. Ze wilde een of andere vorm van contact met haar man, al was het maar dat hij haar uitlachte om haar wanhoopspoging. Dan kon ze met hem meelachen en zouden ze elkaar omhelzen en grapjes maken over haar verlangen naar nog een kind. Als de stilte maar werd verbroken.

‘Hou nou op, verdomme!’ schreeuwde hij opeens, terwijl hij haar polsen greep en haar armen omhoogtrok. ‘Je luistert niet. Ik heb geen zin!’ Ze keken elkaar recht in de ogen, vlak bij elkaar. Suzy zag de zwarte diepte in de zijne.

Ze schaamde zich toen ze naar haar blote benen keek, die vaag naar het water van de vijver roken, en naar de losse bandjes onder haar jurk. Het bloed steeg naar haar wangen.

‘Goed dan. Laat me los,’ fluisterde ze.

Beneden werd gebeld. Callie, met de kinderen.

Jez hield nog even haar polsen vast, voordat ze zijn greep voelde verslappen.

‘Oké,’ zei hij zacht, en heel even gleed er een mildere uitdrukking over zijn gezicht.

God, nu zag ze het. Hij had medelijden met haar.

Beneden werd geklopt.

Ze sloeg haar ogen neer.

‘Ik ben je vrouw,’ fluisterde ze, zo zacht dat ze niet eens wist of hij het hoorde. En met die woorden liep ze de kamer uit.

3

Callie

Tegen de tijd dat we het park hebben doorkruist, terug naar Churchill Road, lopen Rae en Henry hand in hand. We wandelen door onze rustige straat met victoriaanse rijtjeshuizen en kijken naar de bloembakken van de burens. Ik zeg 'burens', maar afgezien van Suzy zijn mijn burens in Churchill Road niet meer dan mensen met wie ik toevallig dezelfde postcode deel. Toen ik hier aankwam, woonde er een aardige vrouw van mijn eigen leeftijd op nummer 25. Ik heb haar eens gevraagd waar ze haar smeedijzeren bloembakken vandaan had. Ze was heel vriendelijk en ik nam me voor haar snel op de thee te vragen, maar twee dagen later zag ik een verhuishwagen voor haar huis staan en was ze vertrokken. Ik had niet eens haar naam verstaan.

We openen Suzy's hekje bij nummer 13. De bloembakken van het huis ernaast, nummer 15, zijn leeg. Ik voel een straaltje hoop. Misschien zijn de nieuwe mensen ook wel leuk.

Ik bel bij Suzy aan en wacht. Geen reactie.

Ik klop op de deur.

Niets.

Vreemd. Ik open de klep van de brievenbus en hoor de televisie op de achtergrond. Ze zullen wel in de tuin zijn. Ik zoek in mijn tas en pak de reservesleutel die Suzy me lang geleden heeft gegeven, gewisseld met de mijne, en steek die in het slot. Hopelijk stuiten we niet op Jez die naakt en met een jetlag door het huis loopt, zoals die eerste keer. Daarna kon ik hem een maand niet meer recht aankijken.

Ik hoor voetstappen de trap af roffelen als ik de deur openduw.

‘Sorry, op de wc. Hallo, lieverd!’ jubelt Suzy tegen Henry. Ze tilt hem hoog van de grond en overdekt zijn gezicht met kussen. ‘Hoe was je dag? Ik heb je gemist.’ Henry worstelt en probeert zijn grijns te onderdrukken.

‘Blijf je eten?’ vraagt ze. ‘We hebben gehakt!’

‘Weet je het zeker?’ zeg ik.

‘Absoluut.’

Ik kan niet nee zeggen als Suzy me uitnodigt. Ik zou het eens moeten proberen, maar ik doe het nooit. Het is de keuze tussen haar huis of mijn eigen appartement, waar ik weet dat ik de deur zal horen dichtvallen als een celdeur, in de wetenschap dat ik de hele dag geen volwassene meer zal zien.

Suzy tilt Rae op en kust haar ook. ‘Wat zie je er prachtig uit vandaag, schat.’

‘Dank u, tante Suzy.’

‘Brave meid,’ zegt Suzy, en ze kust haar nog eens voordat ze haar weer op de grond zet. Rae lijkt altijd zo veilig in Suzy’s armen, en ik ben altijd dankbaar als ik haar goed beschermd weet.

In de keuken berg ik de viltstiften en het papier in de la van de tafel en help Suzy het eten klaar te maken voor de kinderen.

‘Is Jez er niet?’ vraag ik, terwijl ik een paprika snijd.

‘Uh-huh,’ zegt ze, wijzend naar boven. ‘Volgende maand heeft hij de presentatie voor dat grote Canadese contract. Maar daarna wil hij ons meenemen naar een of ander hotel in Devon waar ze kinderclubs en kinderoppas hebben, zodat wij de kans krijgen voor wat papa-mama-tijd. Ken je dat?’

‘Eh... nee,’ zeg ik zuchtend.

Ze ziet mijn gezicht.

‘O, schat, het spijt me.’

‘Geeft niet. Tom zal wel gauw terug zijn. Dan kan ik er ook tussenuit.’

Ze trekt een grimas. ‘Ertussenuit?’ zegt ze sarcastisch.

Ik haal mijn schouders op.

‘Cal, het kan écht niet dat hij je iedere tien minuten belt. Dat moet

afgelopen zijn.' Suzy laat haar stem dalen als ze ziet dat Rae onze kant op kijkt.

'Dat weet ik,' zeg ik met een zucht. 'Dat komt omdat hij haar niet zo vaak ziet... Hij denkt dat iedere verkoudheid iets betekent. Hij is nog erger dan ik.'

Suzy slaat een arm om mijn schouder. 'Hij zal moeten leren ermee om te gaan. Dit hou jij niet vol. Maar hoe dan ook, je kunt haar altijd bij mij brengen als je even weg wilt.'

Als ik weg wil? Waarheen dan? En wie zal dat betalen? Ik heb de neiging om smalend te snuiven, maar ik doe het niet, omdat ik weet dat ze het goed bedoelt. Dus glimlach ik maar. 'Jij hebt het al druk genoeg. Maar bedankt voor het aanbod.'

Suzy kust me op de wang en begint de borden van de kinderen af te ruimen.

'Hé, weet je wie ik vandaag gesproken heb?' zeg ik, grijnzend als ze zich omdraait.

'Nee toch? *You bugger!*

Ik moet altijd lachen als Suzy Engelse vloeken gebruikt. Ze verliezen hun kracht en klinken eerder grappig, alsof de koningin iemand een *motherfucker* zou noemen.

'Ik liep hem tegen het lijf toen hij stond te praten met de moeder van Maddy uit onze klas.'

'Nee!' protesteert Suzy weer, met komisch opengesperde ogen. 'Dat doet de deur dicht. Rae en Henry moeten zijn dochter... hoe heet ze ook alweer... een keer te spelen vragen.'

'Ze kennen haar niet eens!'

De trap kraakt. We zwijgen meteen. Jez slentert de keuken binnen.

'Hé, hoe gaat het?' zegt hij, en hij buigt zich naar me toe voor een plichtmatige kus op mijn wang.

'Goed, dank je,' zeg ik. 'Hoe was het in Vancouver?'

'Koud,' antwoordt hij, terwijl hij een biertje uit de koelkast haalt. Dan neemt hij wat kaas uit de berg die Suzy heeft geraspt en gooit het in zijn mond. Ze kijkt glimlachend naar hem op en streelt even zijn rug.

‘Wil je al eten, schat?’ vraagt Suzy als hij het blikje opentrekt.

‘Nee. Dat had ik je toch gezegd? Ik ben vanavond weg. Don is overgekomen uit Amerika.’

‘O... ja.’

‘Ik ga maar even douchen nu. Lekker gezwommen?’ vraagt hij aan mij.

‘Ja, hoor,’ zeg ik. ‘Maar wel koud.’

Met een half lachje stapt hij de deur weer uit, zijn plicht volbracht. De grenzen zijn heel duidelijk. Ik ben Suzy’s vriendin.

Suzy klaagt nooit en heeft altijd verhalen over de lieve dingen die Jez voor haar doet, maar het is opvallend hoe vaak hij opeens een belangrijk telefoontje heeft als ze de jongens net in bad wil doen of er een luier moet worden verschoond. Dus vandaag, als de kinderen hebben gegeten en ze ons allebei een glas wijn inschenkt, ben ik het die Otto verschoont, terwijl Rae over mijn schouder rare gezichten tegen hem trekt om hem aan het lachen te maken en Suzy een onwillige Peter aanmoedigt om het potje te gebruiken. Als zij het bad laat vollopen voor de jongens, laad ik de borden in de vaatwasser en zet hem aan.

‘Goed, wij gaan,’ zeg ik, terwijl ik Rae en haar spulletjes verzamel en naar de voordeur loop. ‘Bedankt voor het eten.’

‘Graag gedaan. En kom het weekend langs. Wij hebben verder geen plannen.’

Buiten zie ik de lege dozen op de stoep staan en ik knik even naar het buurhuis, nummer 15, en mime naar Suzy: ‘Heb je ze al ontmoet?’

‘Ze lijken me oké.’ Suzy haalt haar schouders op. ‘O, schat, laat mij volgende week die dag in de sauna regelen,’ roept ze, terwijl ze de tweeling optilt. ‘Als een vervroegd verjaarscadeau.’

Ik ben pas over drie maanden jarig. Ik kijk nog eens om en zie haar staan, met een jongetje onder iedere arm. Haar jurk zit onder de tomatensaus. Suzy. Altijd zo druk bezig voor haar kinderen. En voor Rae. En voor mij.

En ze krijgt er zo weinig voor terug.

Dit deugt niet, denk ik. Dit moet anders.

‘Ik bel je morgen.’ Ik zwaai. Zaterdagavond, neem ik me voor. Als de kinderen slapen. Ik zal het haar morgenavond vertellen.

Voor mijn ouders

Tweede druk, juni 2012

Oorspronkelijke titel: *The Playdate*

First published in the UK in 2012 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2012 by Louise Millar

The right of Louise Millar to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jan Smit

Omslagontwerp: Marry van Baar

Omslagillustratie: © Fotouczniak

Auteursfoto omslag: Steve Millar

Opmaak binnenwerk: Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1257 6

ISBN e-book 978 90 325 1324 5

NUR 305

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.